

[Industriministeren]

sparede omkostninger for staten, og det viste sig at være 600 mill. kr., altså gennemsnitligt 300 mill. kr. pr. procentpoint. Det var dengang, da vi mente, at et fald til 16 pct. var opnåeligt. Vi forventede et yderligere fald, og jeg kan nævne, at et fald fra 16 til 13 pct. vil betyde besparelser på 1,1 mia kr. eller godt 350 mill. kr. pr. procentpoint, og den gennemsnitlige markedsrente er jo, siden vi foretog disse beregninger, faldet yderligere. Det vil sige, at vi har sparet endnu flere omkostninger, og det tør jo siges at være virkelig hensigtsmæssigt, at ordningerne virker på den måde, at når den økonomiske politik medfører rentefald, så forsvinder betydningen af disse ordninger. Bedre kan det ikke være, og det er jo ikke således, at vi ved at anvende denne form tager noget fra andre lande. Tværtimod, vi udligner kun en renteforskel og gør det muligt for danske eksportvirksomheder og importkonkurrerende virksomheder at klare sig i konkurrencen.

Derfor kan det godt gøres bedre. Jeg mener selv, vi markedsfører disse ordninger for dårligt. Vi kan formentlig udmærket godt rationalisere med henblik på, at de markedsføres bedre, så klienterne, om jeg så må sige, virksomhederne, arbejdspladserne, får en større mulighed for at finde rundt i alle de ordninger, vi har, også dem, vi har på nordisk plan, hvor der også er en lang række muligheder for at få tilskud og for at få lån til f.eks. produktudvikling.

Jeg mener med andre ord, at der kan opnås en større effekt ved hjælp af disse udmærkede ordninger. Det er den form for industripolitik, tidligere regeringer har fået vedtaget her i folketinget, bl.a. også med mit partis stemmer, og jeg er glad for, at vi har disse ordninger at arbejde ud fra. Alternativet er den industripolitik, som man fører i Sverige og Norge, hvor man må give direkte tilskud til virksomhederne for at holde dem oven vande. I dag er det således, at den svenske stat ejer ca. 50 pct. af al industrikapacitet i Sverige og den norske stat 20-25 pct. i Norge, og det giver problemer. Jeg vil le nødig være industriminister i de to lande.

Hr. Erling Jensen bør ikke være i tvivl om, at jeg gør alt, hvad jeg overhovedet kan, for at bevare bevillingerne til disse ordninger, som jeg netop har fremhævet hensigtsmæssigheden af, og jeg vil også bekræfte, at det naturligvis er vigtigt for erhvervslivet

hurtigst muligt at få at vide, hvilke midler der er til rådighed. Det, vi taler om, er jo ikke 1983, for det ligger klart. Det, vi taler om, er 1984, men jeg må bede tinget om at være lidt tålmodigt endnu. Regeringen er langt fremme med planerne om forslag til finanslov for 1984, og jeg mener, at det er hensigtsmæssigt, at vi fremskynder vore forhandlinger med henblik på, at vi snarest muligt kan fremlægge rammerne for disse erhvervsfremmeordninger i 1984.

Jeg vil gerne både over for hr. Erling Jensen og over for hr. Rahbæk Møller fremhæve, at det ikke er penge alene, der gør det. Der er en ramme på et sted mellem 1,2 og 1,3 mia kr. på årsbasis, når vi taler om industriministeriets erhvervsfremmeordninger og undlader at tage rentestøtteordningerne med. Jeg kan ikke helt se, hvor meget det vil blive i udgifter for statskassen for 1983. Jeg håber stadig væk på, at vi får et yderligere fald i den gennemsnitlige markedsrente.

Det er ikke penge alene, det drejer sig om. Det er også et spørgsmål om forventninger til markedet, både til hjemmemarkedet og til eksportmarkedet. Kan det aftage flere varer og flere tjenesteydelser? Det er den vurdering, der foretages hos den ansvarlige virksomhedsledelse. Man investerer naturligvis hverken i markedsføring eller i produktudvikling eller i andet lignende, medmindre man har en forventning om, at man kan sælge sine produkter eller sine tjenesteydelser.

Der er en forventning nu. Hr. Rahbæk Møller kan ikke, om jeg så må sige, fjerne optimismen. Det var, som om det ærede medlem ønskede at sige, at det hele var gråt i gråt.

Hr. Erling Jensen henviste til Håndværksrådets sidste udtalelse vedrørende mindre og mellemstore virksomheder. Det fremgår netop heraf, at den planlagte og gennemførte økonomiske politik giver mulighed for en vækststimulerende politik og udvikling. Det nævnte hr. Erling Jensen ikke noget om, men jeg tillader mig altså at nævne det i denne forbindelse. Jeg erkender, at man naturligvis ikke kan bygge på enkeltresultater, men jeg kunne nævne en mængde enkeltresultater over for folketingets medlemmer. Vi må vente og se, hvordan statistikken udvikler sig. Jeg er sikker på, at vi er på rette vej, men jeg vil gerne understrege, at der er lang, lang vej endnu, inden vi kan sige, at målet er nået.